

Sigmunds vísa

Blandt hedenolds blandt Nordens gjæve helte
og Sigmund var, den ædle Færømand.

:/: Af alle dem, som spændte sværd i bælte,
i kampen ingen djærvere end han. ./:

2. Ved mangt et tog hans navn berømt var blevet,
Fra Holmegård til Maurens fjerne kyst.
Hvert fjendtligt sejl af havet var fordrevet.
Hvo vovede vel mer mod ham en dyst?

3. Så kæmped han for Norges gavn og hæder,
for Hakon jarl og kække Trygvason.
Og varig ros ham mangan dåd bereder;
selv højen Smalserhorn forkynder den.

4. Men Sigmund var ei blot den hårde kriger,
han elsked dyd og keendte ædelmod
den trofasthed, som løfter aldrig sviger
og skuffed ei hvo sig derpå forlod.

5. Thi til hans pris skal sangen endnu lyde.
Slig hædersmand at glemme var jo skam!
End landsmand sig ved heltens id skal fryde
og føle ædel drift at ligne ham.

6. Min Sigmund, du et ledingstog må gøre
i Vesterhav, du finder Harald der.
Hans hoved mig du skal derfra hjemføre.
Jeg ham fordrev, og han min fjende er!”

7. Så taled Hakon jarl, og straks tilrede
Sigmund da med snekker lægge ud:
”Ved Bretlands kyst jeg Harald vil oplede,
og hver en stavn bær’ dødens sendebud!”

8. Med frejdigt mod de bølgen længe pløje,
til fyrig kamp de hvæsse spyd og sværd.
For kække mænd må lykken sig vel føje:
Nu gælder det, thi nu er Harald her!”

9. I skibetal hans overmagt de skue,
dog uforsagt med ham de binde an,
thi mænd som de for tallet aldrig grue,
hvor Sigmund kæmper, ingen frygte kan!

10. Alt klirre sværd, og spyd for stavne hvine,
og fasten hjelm og brynne kløvet blev.
Hvor kjæmpen faldt, en anden straks fremtrind,
mens mangt et blodigt skjold i havet drev.

11. Men Sigmunds mænd forgjæves kræfter spildte,
den strid stod på fra dagens første gry.
End kjæmped de, da mørket dem adskilte,
men ingen vil sig give eller fly.

12. Til kamp på ny om natten de sig øved.
Men Harald nu med Sigmund tale vil:
”Alt nok vi her hinandens manddom prøvet,
fost-broderskab jeg dig nu byder til.

13. Den tapre kun dit venskab du kan unde.
Vor fælles kraft ei nogen skal modstå.”
”Ja, Sigmund, du,” så råber alle munde,
”fost-broderskab med Harald må indgå!”

14. Nok blod er spildt – så hørtes Sigmund sige,
”dog, her vor strid kan ikke være endt,
Jarl Hakons bud jeg kan og bør ej svige,
af ham jeg om dit hoved er udsendt.”

15. ”At Sigmund, du, så god en mand, vil være
i Hakons sold, jeg ikke fatte kan;
thi ond er han!” – ”Ja, Harald, derom ere
vi to ej enige. Jeg er hans mand.

16. Dog vi har gjort, hvad kække mænd kan gjøre;
så mangel stolt og tapper kriger faldt,
som kraftigt sværd for Norge kunde føre,
og værne landefred, der hvor det gjaldt.

17. Vil avinds kjold mod Norge du ej bære,
og nu med mig til Hakon følge hen
tryk ved mit ord som Dovre du skal være!
så kast dit værge, kom, jeg er din ven.”

18. ”Skønt, Sigmund, jeg mig lidet godt kan vente
af Hakon, som min svorne fjende er,
og for mit liv at tage dig udsendte;
dog, på dit ord, jeg dig vil følge der.”

19. Forlig og fred nu svore de, og glade
de vinde sejl i rå for favren vind.
Ved Norges skjær de anker falde lade,
i Stenvogs havn de fælleds lægge ind.

20. ”Du, Harald, her med dine mænd du blive.
Til jarlens gård jeg hastig rider hen,
beretning ham om alting skal må give.
Som ærlig mand du ser mig her igen.”

21. Han kommer, og han Hakon lader byde,
for bredden bord han sig indstille skal.
”Vor Sigmunds held os alle vel må fryde!”
så råbes over alt i jarlens hal.

22. ”Fra ledingsfærd velkommen hid tilbage!
Tag sædet dit hos mine bedste mænd!
Udhvil dig her, lad øl og mjød dig smage,
du ven, som altid bringer sejeren hjem!”

23. ”Nej, herre! jeg dit øl og mjød ej smager,
før om mit tog jeg dig berettet har,
og før jeg ved, hvordan det dig behager,
hvad jeg har tro’ t for mig at gøre var.

24. I halve døgn med Harald vi os prøved;
han bad om fred, og jeg ham den tilstod.
Du ham fordrev. Af harm og trang han røved’.
Hans arm dig gavne kan, men ej hans blod.”

25. ”Ved Horgabrud!” så hørtes Hakun sværge,
thi vred han var. ”Nej, Sigmund! det var slemt,
du aldrig før har ilde brugt dit værge,
men denne gang din pligt du har forglemt!”

26. ”Min troskab dig at holde, jeg formå’de
hos Harald, at med mig han ville gå.
Du, herre! ham for Sigmunds skyld benåde.
Ham også jeg mit løfte holde må.

27. Tag alt mit gods, og ham sin fred du unde!”
”Nej!” Hakon fnøs, det lød i højen hal;
”dø, dø skal han! – ”Nej, herre! ingenlunde!
Jeg fred ham svor, og fred han have skal.

28. Med kraftig arm jeg Harald skal forsvare,
så længe som mit gode sværd formår.
Ej gjøs jeg før for trussel eller fare,
jeg er din mand ei mer. Farvel! jeg går.”

29. De hofmænd alt for Sigmunds skæbne grue.
Ej vanked godt, når Hakon han var gram!
Men tankefuld ses jarlen nu at skue
på helten ned, og tavs beundre ham.

30. ”Bliv, Sigmund, her! din troskab jeg miskendte,
som for dit ord selv livet giver hen!
Før Harald hid. Alt godt af mig han vente,
min fred han har, og tryk er han ved den!”

31. Til Harald hen nu Sigmund ses at ile,
og hånd i hånd de gå for Hakon ind.
En føje tid ved hoffet de udhvile;
Og Harald sejled bort med første vind.

32. O, Færø-mand, glem ej din Sigmunds minde,
hans trofasthed, hans ædle heltmod,
tænk, at hans blod i dine årer rinde.
Et hædersminde han sig efterlod.

Her er Sigmunds vísa, sum hon er í Kvæðabókini 1 hjá Sverra Egholm. Claus Lund (1739-1815) yrkti hesa vísu. Hon er prentað í tíðarritinum Minerva 1794.